

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Arg. 6

Mars 1929

N:r 2

FEM ÅR.

DEN 22 MARS 1929 hava fem år förflytt sedan Svenska Schäferhundklubben konstituerades, vadan klubben i år kan fira sitt första om än anspråklösa så dock — jubileum. Enligt den för tidskriftens utgivande innevarande år tidigare uppgjorda planen skulle nästa häfte av klubbens tidskrift utkomma först under senare hälften av maj. Nyssnämnda bemärkelsedag i klubbens tillvaro har emellertid syns styrelsen vara lämplig anledning att redan nu utgiva ett nummer av tidskriften.

Rörande klubbens öden och allmänna utveckling under de gångna fem åren hänvisas till en artikel av Civilassessor S. Wettermark, initiativtagare till klubbens bildande och dess ordförande under de fyra första åren.

Fem år är givetvis ett mycket kort skede i en organisations utveckling, icke minst för en sådan, där arbetet är ställt på lång sikt, och några omedelbara resultat av verksamheten knappast kunna påräknas. Vid en återblick på de gångna årens arbete torde man emellertid icke kunna undgå att konstatera, att — åtminstone i vissa avseenden — redan nu kan skönjas ett tillfredsställande resultat av strävan efter bättre urval ifråga om avelsdjur samt tillämpandet av strängare fordringar vid såväl utställningar och tävlingar som utbildningskurser.

I fråga om medlemsantalet kan klubben glädja sig åt att fortfarande räkna som medlemmar flertalet av dem som voro med vid klubbens bildande. Många nya hava under tiden tillkommit, vilket medfört att medlemsantalet varit i ständigt stigande. I betraktande av det stora antalet schäferhundägare, ej minst i Stockholm med omnejd, borde antalet medlemmar dock vara mångdubbelt större. I detta hänseende kunna de enskilda klubbmedlemmarna uträta mycket. Om varje klubbmedlem toge till sin uppgift att tillföra klubben en ny medlem, skulle detta i hög grad bidraga till ett bättre arbetsresultat och en lycklig framtid för klubben.

30

Även Svenska Schäferhundklubben har fått besanna riktigheten av det gamla ordspråket att »det sämsta föret är i portgången». Då klubben nu av allt att döma kommit över denna svåra passage, torde man ha anledning hoppas, att, om vi alla, var i sin sagd, med kraft och målmedvetenhet arbeta för att klubben skall växa sig stark, klubben också skall under nästa femårsperiod bliva i stånd att fylla sin betydelsefulla uppgift: att göra en verklig insats för höjandet av schäferhundrasen i Sverige.

Svenska Schäferhundklubben 1924—1929.

En återblick.

Av Assessor Sigge Wettermark.

För jämnt 30 år sedan — 1899 alltså — bildades i Tyskland Verein für deutsche Schäferhunde, den första sammanslutning, som satt schäferhundsavel på sitt program. Före nämnda tid var schäferhundsaveln i Tyskland av rent privat karaktär, det var mest hordar och lantmän, som födde upp schäferhundar och utnyttjade deras goda egenskaper i vakt- och vallhundstjänst. Officiellt kynologiskt intresse tilldrog sig rasen först i och med bildandet av den ovannämnda tyska organisationen.

Det var rasens lycka att i spetsen för denna organisation trädde en man, som hade verklig blick för rasens utveckling och brukshund. Jag syftar på stiftaren och den mångårige ledaren av den tyska moderorganisationen, ryttmästare M. v. Stephanitz. Under dennes ledning blev schäferhundens arbetsfält allt större. Från att endast ha varit vall- och vakthund åt privata personer blev schäferhunden nu därjämte patrull- och spaningshund, rapport- och rödakorshund, livräddnings- och blindförarhund m. m. Vad schäferhunden under de tre gångna decennierna utträtt på de olika arbetsfälten, är så allmänt känt, att vi här icke behöva vidare ord därom. Vare det nog sagt, att schäferhundarnes arbete i krig och fred måste betecknas som en verklig kulturgärning, vilken inskrivit rasens namn i historien.

Det betydelsefulla praktiska arbete von Stephanitz utfört för rasens utveckling till dess nuvarande höga ståndpunkt, har framsprungit ur den grundsats, som han fastställt för all schäferhundsavel och som han teoretiskt utformad sålunda: Schäferhundsavel skall vara brukshundsavel, annars är den icke någon schäferhundsavel.

31

Ett stort ansvar vilar å de män, som i ett land äro satta att leda schäferhundrasens öden. Rasens höga traditioner måste tillvaratagas och hållas i helgd. Om schäferhunden urartar och mister just de egenskaper, som fört honom till toppen av samtidens hundraser, drabbar ansvaret främst de personer, som fått mycket stort om rasen anförtrödd. Och detta ansvar är så mycket större, som det med hänsyn till schäferhundens insats i det offentliga livet ytterst blir fråga om något mer än ett rent kynologiskt intresse.

Då Svenska Schäferhundklubben för fem år sedan bildades, voro dess ledande män medvetna om detta ansvar. I vad mån de lyckats fylla sitt vär, därom må andra döma. Här skall endast omnämnas, hur ledningen fattat sin uppgift och vilka faktiska åtgärder den vidtagit för att nå sitt mål.

Det gällde till en början att få klubben officiellt erkänd, och i förbigående må nämnas, hurasom klubben under konkurrens med en annan svensk schäferhundsorganisation avgick med segrer och erhöill association med Svenska Kennelklubben. Kort efteråt avslöts mellan vår klubb och den stora tyska sammanslutningen det fördrag, vilket ställde vår lilla klubb som likaberättigad part vid den väldiga tyska organisationens sida. Fördraget under-tecknades på den gamla medeltidsborgen Ossig, då säte och hemvist för den tyska föreningen.

Sedan klubben sålunda ordnat den formella sidan av saken, gällde det för densamma att taga itu med de praktiska arbetsuppgifter som väntade. Dessa uppgifter voro givetvis av mångskiftande slag, och vi kunna här beröra endast de mest betydande. Såsom ledningen fattade sin uppgift borde den till att börja med hos allmänheten sprida ökad kännedom om rasen och dess goda egenskaper, med andra ord inrättades en anordnad och dressyr av schäferhundar. För detta ändamål anordnades offentliga uppvisningar av schäferhundar i arbete. Vi behöva endast erinra om klubbens uppvisning i Cirkus å Djurgården och dess framförande av livräddningshundar å Kastellholmen. Vid dessa tillfällen var publiktillströmningen betydande och pressen, äg som stödde omfattat klubbens arbete med välvilligt intresse, ägnade de båda evenemangen livlig uppmärksamhet; de dagliga tidningarna lämnade i ord och bild utförliga referat av hundarnes prestationer.

Genom dessa och andra liknande arrangement blev rasen ytterligare känd och populär. I allt större utsträckning skaffade sig folk schäferhundar, och härmed var det första målet nått: klubben hade ett material att bearbeta.

Vid bearbetningen av detta material framställde sig två stora huvuduppgifter: aveln och dressyren. Det gällde att genom plan-

mässig avel skaffa landet en förstklassig schäferhundstam och genom dressyr bibehålla stammen på en hög brukshunds nivå.

I detta sammanhang torde ett par ord böra sägas om klubbens ställning i den svenska kennelorganisationen. Denna organisation skiljer mellan två slags klubbar: avelsklubbar — till vilka vår klubb hör — och bruksklubbar. De senare ha, såsom ordet också anger, rätt att syssla med bruksprov, tävlingar och dressyr, men få däremot icke taga någon befattning med avel. De få såhunda icke anordna utställning, tillsätta avelsråd, utse avelsdjur

Från Espenörens schäferhundskennel, Wretafors.
Norske domaren O. Sastund har en ur assessor S. Wettermarks anghundar
(6 mån.) i närmeare skärskåning.

e. d. Avelsklubbarna däremot ha enligt Kennelklubbens stadgar rätt att inom sina respektive raser syssla med både avel och dressyr, få såhunda anordna såväl utställningar etc., som de olika anstalter, dressyren kan påkalla: bruksprov, tävlingar, dressyrkurser. Benämningen avelsklubb är därför oriktig och missvisande. Den tvekar endast en del av dessa klubbars arbetsprogram. Den ligger anledning till den villfarelsen, att deras arbetsfält skulle vara begränsat till aveln. Detta förhållande, att en klubb, som arbetar på en viss ras, skall åga oinskränkt handlingsfrihet att *själ* vid-

taga alla anstalter, som äro ägnade att utveckla rasen, är så klart, att all diskussion därom borde vara överflödig. Denna sakklara rätt har emellertid ändå till på senaste tid allvarigen satts ifråga, i det man velat fränkänna klubben rätt att officiellt syssla med dressyr; och en av klubbens betydelsefullaste uppgifter under de gångna åren har därför varit att i nämnda hänseende omödet tillvarata rasens intressen. Erfarenheterna från utlandet giva lig tillvarataga rasens intressen. Erfarenheterna från utlandet giva också vid handen, att rasen bibehållit och ökat sin popularitet i de länder, där brukshundsintresset varit förhållande, men för-

Leipt av Bali.
Ägare styckjunkare A. Hallin, Stockholm.

lorat densamma på de platser, där rasen urartat till lyxhund. Jag vill därför avsluta denna lilla parentes med det påståendet, att den, som tummar, om än aldrig så litet, på Sv. Schäferhundens klubbens rätt att arbeta med sina djur, offentligt och enskilt, han slår första spiken i den svenska schäferhundstammens änkista. Och nu återgå vi till de bägge ovannämnda huvudpunkterna i klubbens arbetsprogram: aveln och dressyren. För att främja avelsarbetet har klubben årligen anordnat minst en officiell utställning samt därjämte efter tyskt mönster arrangerat s. k. schäferhundsbedömningar (Ftostenschau). Vidare har

klubben här i landet infört kåringsväsendet, som avser uttagning av avelsdjur, tillsatt ett avelsråd samt i sin tidskrift infört ledande artiklar i avelsfrågor. Till utställningarna har klubben in kallat ett flertal utländska domare, detta för att djuren skulle bli så allsidigt bedömda som möjligt. Klubben har vidare på sina utställningar infört en ny klass, avelshundklassen. Slutligen har klubben till förverkligande av sin grundsats, att aveln bör vara brukshundsavel, dragit försorg om, att såväl på klubbens egna som på Kennelklubbens utställningar prov blivit anställda beträffande hundarnes karaktärsegenskaper.

Innan jag lämnar avelskapitlet, anser jag mig böra något närmare ingå på frågan om bedömningarna, kåringen och avelshundsklassen.

Bedömningarna ha visat sig vara av största betydelse för klubbens arbete. Vid bedömningen får en schäferhundsgare utan föregående anmälan infinna sig med sin hund. Hunden granskas omsorgsfullt, karaktären provas och domaren avger därpå omedelbart sitt muntliga omdöme, varefter hundägaren får avsläsa sin hund. Många personer, som önska få sin hund värdesatt, draga sig för besväret och kostnaden att deltaga i en officiell hundutställning, men gripa med förtjusning tillfället i akt, då en bedömning anordnas. Vid dessa klubbens bedömningar har ett flertal förstklassiga och för aveln synnerligen betydelsefulla djur blivit framdragna ur sin obemärkthet, och samtidigt har klubben bland hundarnes ägare förvärvat många intresserade medlemmar.

Kåringen — uttagningen av goda avelsdjur — måste ju i en eller annan form tillämpas, om det skall vara någon mening med klubbens avvelsledande verksamhet. Emellertid har det visat sig, att kåringen i den form, vari den tillämpas i Tyskland, icke riktigt passar för våra svenska förhållanden. Med de erfarenheter, som redan vunnits här i landet, torde det dock vara en ganska lätt sak, att åt kåringen giva en sådan utformning, att den kan vinna anslutning även hos oss. Denna fråga är i n. en av de mest aktuella på klubbens program.

Vad slutligen avelshundsklassen beträffar, så har denna, som vi nämnt, införts på klubbens utställningar. Och ehuru Sv. Kennelklubben icke har någon dylik klass på sina egna utställningar, har Kennelklubben åtminstone vid ett tillfälle skänkt officiellt erkännande åt denna klass på våra utställningar. För ett flertal år sedan väcktes i Kennelklubben förslag om införande därstädes även en dylik utställningsklass, och förslaget var nära att bli antaget, då vinden helt plötsligt vände sig, så att förslaget föll. Klassen är införd på de flesta håll utomlands. Att avelshundsklassen är av den mest vitala betydelse för hela avelsarbetet, bör f. ö. in ses av en

var, som närmare tänker sig in i saken. Det är ju nämligen så, att champion-hundarna och företrädesvis då de av dem, som erövrat sitt championat utställningsvägen, mer än alla andra utnyttjas som avelsdjur. Allmänheten resonerar som så, att den vackraste och bästa hunden också måste lämna den vackraste och bästa avkomman. Detta resonemang är emellertid grundfalskt. Det visar sig nämligen blott alltför ofta, att god exteriör och god karaktär visst icke sammanfalla med god nedärvningsförmåga. Ifråga skall man då kunna veta, var den hund är till förmån, som lämnar den bästa hundarnes ättlingar. Om en hanhund i kombination betrakta de olika hundarnes ättlingar. Om en hanhund i kombination betrakta de olika hundarnes ättlingar. Om en hanhund i kombination betrakta de olika hundarnes ättlingar. Om en hanhund i kombination betrakta de olika hundarnes ättlingar. Om en hanhund i kombination betrakta de olika hundarnes ättlingar.

Vi komma nu till dressyren. Till främjande av intresset för densamma har klubben årligen anordnat tävlingar och dressyrkurser. Och även vid tävlingarna har klubben sökt tillgodogöra sig utlandets erfarenheter och sålunda vid ett tillfälle som tävlingsdomare anlitat en framstående utländsk expert. Som det allra viktigaste momentet i dressyrarbetet torde dock böra betecknas en annan sak: klubbens sportstuga. Vår lilla klubb är den enda svenska och, så vitt jag vet, den enda nordiska klubb på skyddshundsgebitet, som förfogar över egen sportstuga. Och vad detta betyder för arbetet ligger i öppen dag. Vid denna stuga, som inrymmer fullständig dressyrutrustning, kunna klubbmedlemmarna mötas med sina hundar och under kamratliga former lära så intresserade, att de oftast sluta sig till det i regel är på *aktiva* medlemmar. Det har också visat sig, att det i regel är de dressyrfulla medlemmarna som kommer i kontakt med de personer, som sedermera helt gå in för schäferhundssaken.

På tal om dressyrarbetet må ännu en sak omnämnas. Till

främjande av detta arbete har nämligen klubben, tack vare två frikostiga mecenater, kunnat för sina tävlingar ställa upp ett par synnerligen värdefulla vandringspris. Det ena tillfaller ägaren av den hund, som tre gånger, oberoende av ordningsföljden, uppnått tävlingens högsta poängsiffror. Det andra tillfaller den uppfostrare, vars hundar, likaledes tre gånger, oberoende av ordningsföljden, uppnått tävlingens högsta sammanlagda poängtotal. Med det förra priset vill klubben uppmuntra till fortsatt, oavbruten träning av hundarna, med det senare stimulera till uppfostrning i största möjliga omfattning av goda bruksdjur.

Även på dressyrens område har klubben utnyttjat tidskriftens spalter för meddelande av rön och erfarenheter, anvisningar och råd.

Och slutligen har klubben genom föreläsningar och demonstrationer, mestadels anordnade i samband med de ofta återkommande klubbaffärerna, sökt väcka ökad intresse och ökad förståelse för arbetets olika grenar.

Till sist ännu en sak.

Om man kan tala om en röd tråd i arbetet, om ett praterare censeo, till vilket ledningen ständigt återkommit, så har det varit detta: inskränket av att man icke får föda upp schäferhundar, som man föder upp boskap, att vår hund icke får hållas fången i hundgården, där han med hänsyn till sin vitalitet och sin fritetsförstående natur är dömd till själslig undergång, utan att schäferhunden, för att kunna bibehålla sin spänstighet, måste vara medlem av familjen, dess ständiga sällskap och följeslagare. Av de schäferhundägare, jag träffat samman med i olika länder, är det v. Stephanitz, som även på detta område står som det stora lysande föredömet; hans gemak i den gamla stolta riddarborgen voro icke för fina för hans hundar. De finga röra sig fritt överallt inomhus, och under måltiderna lägo de stilla och lugnt i matsalen, var och en på sin plats.

Jag hörde för några dagar sedan i radio ett föredrag, som hölls i Berlin utav en av de s. k. krigsblinda. Dessa ha som bekant i regel till följeslagare en för ändamålet särskilt utbildad schäferhund, som lotsar dem fram genom storstadens vimmel. När man hör en sådan man tala om vad hans hund betyder för honom i hans tragiska belägenhet och hur han ur sällskapet med denne sin trogne vän hämtar tröst och uppmuntran i vardagslivets grå enhanda, när man där till sjätte under årens lopp dagligen sett prov på sina hundars tillgivenhet, intelligens och trohet, då förstår man, att personer, som en gång börjat hålla schäferhundar, aldrig kunna upphöra därmed. Vilken otur, vilka motigheter de än råka ut för i avels- eller dressyrhänseende! De fortsätta i alla fall. Det blir engagement på livstid.

Valpsjukans smittämne.

Utforskandet av valpsjukans smittämne har varit föremål för många vetenskapsmännens strävan, och på detta problem har offrats oerhört mycket arbete, tid, pengar och trycksvärta. En massa forskare ha feaktigt trott sig ha funnit den bakterie, som förorsakar valpsjukan, och man har använt dessa bakterier för framställande av vacciner och sera mot sjukdomen. Men problemet valpsjukans bekämpande genom säker kunskap om dess smittämnes natur har icke förr än på de senare åren gått väsentligt framåt. Visserligen visade den franske forskaren, professorn vid Veterinärhögskolan i Alfort, Carré, redan 1904, att valpsjukan senaste åren blivit vetenskapligt bekräftade. Den stora engelska sporttdningen »Field» satte för några år sedan, på initiativ av professor Hobday, igång en insamling för ästadkommande av valpsjukemedel för möjliggörande av ett grundligt utforskande av valpsjukan. Denna insamling har givit många hundra tusen kronor och kan. Denna insamling har givit många hundra tusen kronor och synnerligen ingående och tidskrävande undersökningar ha igångsatts. För att försöksdjuren med säkerhet icke skulle ha varit utsatta för nedsmittning, ha dessa uppfötts inom anstalten och deras vård omhändertogs arbetet har letts av veterinärbakteriologer. Det vetenskapliga arbetet har letts av veterinärbakteriologer. Det vetenskapliga arbetet har letts av veterinärbakteriologer. Det vetenskapliga arbetet har letts av veterinärbakteriologer.

Det vetenskapliga arbetet har letts av veterinärbakteriologer. Det vetenskapliga arbetet har letts av veterinärbakteriologer. Det vetenskapliga arbetet har letts av veterinärbakteriologer.

Gerh. Forsell.

Vandringspris för rapporthundar.

Klubben har nu förmånen att kunna räkna sig som ägare till ett ståtligt vandringspris för rapporthundar. Vid den årsmötet efterföljande supén förklarade nämligen fotografen Uno Friberg att han till klubben skänkte en valp, vilken skulle försäljas, och att de medel, denna försäljning inbragte, skulle användas för ovan angivna ändamål.

Herr Friberg, som redan fört gjort sig känd för sitt varma intresse för rapporthundssaken, har genom denna sin frikostiga donation givit sin favoritsport ett gott handtag, och det finnes all anledning tro att intresset för ifrågakvarande gren av brukshundens verksamhet kommer att avsevärt stimuleras tack vare detta.

»Vandringspriset» föddes den 20 januari. Närmare data återfinnes på annat ställe i detta nummer.

Styrelsen har dessutom haft den stora glädjen mottaga meddelande om att fru D. Friberg kommer att till klubben överlämna ett vandringspris, även detta avsett att uppställas i tävling med rapporthundar. Bestämmelser rörande tävlingen om detta pris komma att framdeles meddelas. Enligt givarinnsans uttalande

kommer priset att utgå efter i stort sett samma grunder, som fastslås för Uno Fribergs vandringspris för rapporthundar med undantag av att tävlingen om priset sker vid klubbens vartävlingar; första gången våren 1923.

Styrelsen ber redan i detta sammanhang att till givarna få framföra klubbens varma tack för dessa båda storartade vandringspris.

I samband härmed kan meddelas att en utbildningskurs för rapporthundar kommer att anordnas med början omedelbart efter det den nu pågående fullständiga kursen avslutat sin »första termin», d. v. s. iro färdiga med appellmomenten. Vi räkna med att åtminstone några av de i denna kurs deltagande hundarna äro mera lämpliga till rapport- än skyddshundar, ävensom att erforderligt intresse för saken finnes hos vederbörliga förare. I alla händelser torde minst 5 deltagare kunna räknas, ett antal som är nödvändigt för att kursen skall komma till stånd.

Vårtävlingarna.

Klubbens vartävlingar äro bestämda att hållas: för rapporthundar den 9 och för skyddshundar den 12 maj. Tävlingarna komma att som vanligt förläggas till Skarpskälek. Beträffande domare och övriga funktionärer kommer meddelande ang. detta att jämte anmälningsblanketter utasändas i god tid före tävlingarna.

SVENSKA KENNELKLUBBENS UTSTÄLLNING i Stockholm är bestämd att avhållas dagarna 1—2 juni.

Såsom domare för schäferhundar kommer att fungera herr Sprötte, Braunschweig.

G. A. B. STURE

STUREGATAN 6

Specialité: Tävlingspriser

SNABBt » BILLIGT

Vårkursen 1929.

Den sista januari påbörjades ny fullständig kurs, återigen under ledning av polisman C. A. Hedström. Hela 25 deltagare äro anmälda och ha börjat med arbetet. Kursen beräknas vara färdig i slutet av maj, så att det kan bli möjligt för kursdeltagarna att deltaga i vartävingarna.

Har det kännas för »matte», »husse» och »Elisabet» att börja en sådan kurs, framgår med all önskvärd tydlighet av en i N. D. A. den 1 februari införd artikel, vilken vi härmed tillåta oss saxa:

»ELISABET» BÖRJAR SKOLAN.

»Elisabet» har börjat aftonskola och känner sitt värde. Fast gudarna ska veta, att hon hade ramplheber innan och sökte slänga sig på alla upptäckliga sätt för att komma ifrån det hela, låtsade, att hon inte förstod, vad det var frågan om och såg fästligt ömklig och fräglig ut. Men husse hade givit sig både den och den på, att Elisabet ej längre skulle vara analfabet och därvid blev det. Hon fick föga sig. Man gav sig iväg på upprop och inskrivning, och matte fick också vara med på ett hörn för att vara till hands, om delinkventens nerver skulle tryta.

Elisabet avskyr tåg, även om de äro elektriska och inte säga

ett ljud. Men nu var hon i alla fall tvungen att använda sig av detta fortskaffningsmedel, eftersom vägen till skolan var så pass lång och tiden knapp. Hon skällde i alla fall ut konduktören, då hon steg av. Det lättade. När hon kom fram till den stora röda byggnad, där hon skulle göra sina första lärospan i umgängandet med människor, hade flera av de nya kamraterna redan hunnit före henne. Men en del voro också så förtvånade, att de skjutsades i bil till skolan, och det var inte utan att de sågo litet nedlåtande på Elisabet, eller också var det väl bara inbillning.

Varg eller hund?

Hon var kanske särskilt känslig i dag. »Skönt i alla fall, att husse och matte följde med» tänkte hon och lodade betänksamt fram till dörren, in i en stor sal, där det luktade häst och fanns torvmull på golvet.

»Ah, ett sådant liv! Sjutton kamrater ljusgrå och mörkgrå, brunmelarede och svarta sprungo oroligt av och an, nervösa och ettriga.

»Lizzie», sa' husse, ty hon hade just inte hunnit förnya sig något vidare ännu och fick därför lyda smeknamnet, »kom nu ihåg att svara högt, när det blir upprop». Ett gnällande och ett slokande med de stora grå örnen blev enda svaret.

Sedan terminsavgifterna betalats, höll »rektorn» välkomsttal och uttryckte en förhoppning, att alla eleverna skulle visa stora framsteg i flit och uppförande. Och så började lektionen. Idel övningsämnen. Långsam takt, när man artigt promenerade på hussets vänstra sida. Men han gick ju så välsignat långsamt! Fortare skulle det väl gå, annars var det väl inte mycket bevänt med att gå i skola! Just som Elisabet tänkte påskynda farten skrek läraren »fot» och husse likaså. Halsbandet strammade åt riktigt obehagligt. Det var den första känningen av skolan.

Nog var Elisabet stuv i att sitta fint både på stolar och bord där hemma och ricka fram den allra vackraste tassan också, om det knep, men den här gången var det som förtrollat. Hon hade ju allas blickar riktade på sig, blev alldeles konfunderad och lade sig raklång istället för att sitta, och tvärtom. »Det blir anmärkning», sade husse och den efterlängade klappen lät vänta på sig. Det enda roliga var rasten. Då upptäckte Elisabet förresten tjocka släkten. Hon hade nog lagt märke till en schäferflicka, som hon tyckte sig ha sett en gång förut, fast det måtte ha varit fästigt länge sedan. Men när hennes egen husse och den nyas husse nämnde ord som »dotter till Dolly» och »födda på samma dag», då förstod Elisabet, att blod är tjockare än vatten och började betyga sin syster sin stora tillgivenhet. Och den varade hela kvällen igenom, så fort rasterna togo vid. Dessemellan hade Dixi och Lizzie endast tillfälle att skänka varandra menande ögonkast och frågande också. Det ena kunde betyda så mycket som så: »Bir du också ställd i skamvrån, då du rivit sönder mattes bästa näsdukar?» Eller: »Får du heller inte följa med in i slaktarboden om dagarna?»

Marsch, rättning höger! Sitt! Plats! Det var inte så lätt att skilja på alla de där orden, och den där svarta schäfern där borta såg just inte ut att ha så lätt för sig. Elisabet gjorde den reflexionen med stor skadeglädje, ty hon har en utpräglad antipati för svarta hundar. Och den visade hon också under rasterna. Så fort ett par ostrygria svartingar råkade i ett litet animerat gruff med varandra, vips var hon framme och visade tänder och morrade. Och tittade upp mot husse för att få ett gillande. Så kom då det svåraste på hela kvällen: hinderhoppning. En häck av ris ställdes fram mitt på golvet och sedan leddes disciplinerna fram en och en i taget. Att hoppa över en kåpp och mattes utsträckt ben där hemma, det var väl ingen konst. När ingen såg det. Men här inför allas blickar! Elisabet var nervös och hon smågläfsste. Nu var det hennes tur, hon skulle ta sats och kasta sig över, men det gick inte första och inte andra gången heller. Det var bara att skämmas och lämna rum för nästa kamrat. Till hennes glädje misslyckades han också och gnällde av

förtvilan. Det gjorde de förresten litet var, »pojarna» också, och därför var det ju inte så underligt, att Elisabet åtminstone hade tårar i ögonen. Hon var ju ändå flicka. . . .
Just nu vilar Elisabet på sina lagrar. Hon ligger utsträckt och rak lång på sin matta. Det rycker i de kraftiga tassarna, och hon gnäller i sömnen. Hon drömmer säkert, att hon skall hoppa över det där besvärliga hundra i skolan. Om och om igen. . . .

—ll—

Höstkursen.

Den 1 sept. 1928 påbörjade fullständiga utbildningskursen räknade 11 deltagare under ledning av polisman C. A. Hedström. Kursen avslutades med en tävling vid Skarpnäck söndagen den 20 januari, varvid följande placering ägde rum:

1. pris: Trygg, förare fru Österman.
2. » Ulva, » fru Lydner.
3. » Dick, » frk. Nyström.

Som domare fungerade: herr Axel Hellgren, fru Dagny Torén och herr Bodin. Tävlingen var synnerligen vällyckad trots det kalla vädret, och stugan var vid kafferast så fullsatt, som den gärna kunde vara.

Vad redogörelsen för tävlingarna beträffar hänvisas till följande prisdomarberättelse av herr Hellgren. Det skulle vara glädjande om flera domare följde herr Hellgrens exempel och avlämnade sina berättelser på vers.

En liten kritik över klubbens tävling vid Skarpnäck den 20 jan. 1929.

Till klubbens tävling på Skarpnäckes gården, en kall men härlig vinterdag, från när och fjärran man styrde färdan, ty sensationer fanns av många slag. När Hedström börja sin exercis, då drömde alla om första pris.

Den första hunden ju Radja hette, med sitt tysta skall hon är »Zorro» lik, att ligga plats, de' ä' inte lätt-de'. Å Bloomvist tänkte, »här har väl'n nå'n tik». Tro ej go' vänner, att nu jag ligger, till »staurad» också en snöbög dinger.

När 'Trygg' får syn på den fula 'busen',
då visar han både kraft och mod,
ett bitt av honom gör alltid susen,
han är inte väcker, men han är god.
Om han ett fel i appellen gör,
genast 'matte' byter om humör.

Att hoppa plank är ej alltid roligt,
för häcken också blir det nej och tack,
men att ligga plats när de '3' snö och soligt,
'de' '3' min likör, säger Karlsons Jack,
Vid inkallning är han snabb i loppet,
men inte lever han uppå 'hoppet' (plankhoppet).

I plats å skall såväl som apportering,
nummer fyra 'Dieken' ju kamma noll,
hans sätt ge 'hoven' en rätt hantering,
gav högt betyg i mitt protokoll.
Om fröken Nyström bättrar på appellen,
så ska' ni snart se på stora skrällen.

Ej heller 'Basch' ville apportera,
å inte planket han hoppa ville,
men plats de' låg han å mycket mera,
en sådan hund kan man kalla snille.
I filmen 'busse' en namne har,
vad mände bliva av detta par?

Sexan 'Ulva' var plög som satan,
med öppna kläfter hon tog 'busen' mot,
men ska' hon å 'matte' så lugnt på gatan,
bör hon så litet bättre 'fot'.
Vid ståndskall bet hon vår figurant,
men övrig mansdressyr gick galant.

'Topsy, Topsy' så 'busse' säger,
kan inte du ett litet glävs nu ge',
jag varje ljud uppå guldvåg väger,
om blott jag slipper att längre be'.
Att hoppa häck å ta' apporten fatt,
det måste övas både dag och natt.

Ättan 'Tosy' är en duktig flicka,
på henne har 'busse' riktig plå,
hon blott i skall å apportering klicka,

å 'hoven' hon ej ville bita i.
Med mera träning, besänd men varlu.
blir för andra tävlande 'Tosy' farlig.

'Mitt kaffe det jag i fred vill dricka'.
fru Karlsson säger i säker ton.
I mansdressyr brukar Ketty spricka,
men i appell släpps ingen över bron.
Av Eder alla tar 'matte' skalpen,
bara hon får dressera valpen.

Till sist jag ber, att ett tack få skicka,
till alla som ut till stugan kom;
jag tackar även för det goda dricka,
som vi fick utav vännen Stolum.
Och så homnö för vår figurant,
vår kurs och 'tävlingsbuse' Brandt.

Nya prövningsordningen.

Sedan Svenska Kennelklubben godkänt av F. S. S. S. H. utarbetad ny prövningsordning för skyddshundar samt nya tävlingsstadgar, komma dessa att tillämpas från och med vårens bruks-hundstävlingar. För att medlemmarna skola få tillfälle att sätta sig in i de nya bestämmelserna, har redaktionen intagit dem i detta nummer av tidskriften, varvid dock bör uppmärksammas att event. smärre ändringar kunna komma att göras vid den definitiva redigeringen. Dock äro principerna fastställda, och medlemmarna kunna alltså lugnt utbilda sina hundar efter här införd prövningsordning. Event. ändringar kunna nämligen endast att beröra prövningsordningens formulering.

Lär Eder hund att äta Spillers Hundkex!

Spillers hundkex finnes för stora och små hundraser och för hundar i alla åldrar.
Ensamförsäljare: Sportavdelningen, 2 tr.

NORDISKA KOMPANIET

Nya prövningsordningen för skyddshundar.

När prövningen börjar anmäla sig förarna hos domarnas ordförande i den ordningsfölld, som bestäms vid den föregående lottdragningen. Förare uppgiver därvid eget och hundens namn samt erhållt tävlingsnummer. Hunden föres i lina vid förarens vänstra sida.

Icke arbetande hundar hänvisas till av ordningsmannen anvisad plats.

Prövningen inledes med spårningsprov, varefter de följande momenten tagas i den ordning, som domarnas ordförande bestämmer.

Nedan angivna kommandoord böra användas, men även andra tillåtas, under förutsättning att förare anmäler detta, när prövningen börjar.

Ingen som helst hjälp får givas eller mottagas.

I. APPELLPROV.

1. **Linförighet.** Kommando »fot», Koeff. 1.
Hunden, som föres i slak lina, skall villigt följa föraren, gående vid dennes vänstra sida med huvudet i jämnhöjd med förarens knä och utan att draga sig vare sig före eller efter. Linförigheten skall prövas i olika gångarter och i samband med vändningar. Då föraren gör halt, skall hunden utan kommando genast stanna, stående eller sittande vid förarens vänstra sida.
Om tillfälle därtill gives bör hunden föras genom eller förbi en grupp av minst 4 personer.

2. **Fritt vid sidan.** Kommando »fot», Koeff. 2.
Provet utföres lika med föregående utan att hunden föres i lina. Under samtliga följande moment framföres hunden »fritt vid sidan».

3. **Sittande.** Kommando »sitt», Koeff. 1.
Hunden skall sätta sig på kommando.

4. **Liggande.** Kommando »plats», Koeff. 1.
På kommando eller efter tecken med handen (=handtecken) skall hunden, vare sig han står, sitter eller är i rörelse under olika gångarter blötsnabbt lägga sig.

5. **Skällande på kommando.** Kommando »skall», Koeff. 2.
Hunden skall, såväl under rörelse som i vila, efter kommando skälla ihållande och kraftigt, men omedelbart upphöra på kommando »tyst».

6. **Platsliggande i grupp.** Kommando »plats», tid 5 minuter för nybörjare och öppen klass, 10 minuter för segrarklass. Koeff. 3.
Förarna med hundar gå på ett led, tills på kommando av tävlingsledaren hundarna »läggas» (se nr 4) med cirka tre stegs lucka mellan dem. På tillsägelse av tävlingsledaren avlägsna sig hundarna utan att se sig om, tills de komma utom synhåll för hundarna. Intet föremål får kvarlämnas hos dessa.

När den bestämda tiden förflutit, avhämtas hundarna av resp. förare på tillsägelse av tävlingsledaren. Reser sig hunden från sin plats eller kommer den vid avhämtandet föraren tillmötes, värdesättes provet lägre.

Provet värdesättes med 0, om hunden kvarligger eller kvarstannar kortare tid än 5, resp. 10 minuter.

7. **Apportering.** Kommando »apport», Koeff. 3.
Hunden »sättes» (se nr 3) vid förarens vänstra sida. Sedan av tävlingsledaren utlämnad apportböck kastats (för segrarklass därjämte ett föremål av metall), skall hunden på kommando av föraren hämta apportböcken (föremålet), sätta sig framför eller bredvid föraren samt på kommando »loss» avlämna apportböcken (föremålet) till föraren.
Ju hastigare gångart hunden använder och ju kortare väg han tillryggaligger vid apporteringen, dess högre värdesättes provet.

Provet värdesättes lägre, om hunden tuggar på det apportionerade föremålet eller släpper det i förtid.

8. **Fritt hopp över häck.** (Häckens höjd för segrarklass 1,2 meter, för övriga klasser 1 meter). Kommando »hopp», Koeff. 3.
Hunden »sättes» (se nr 3) vid förarens vänstra sida. På kommando skall hunden hoppa över häcken utan att vidröra densamma (fritt hopp).

På kommando »hopp» skall han hoppa tillbaka och utan särskilt kommando sätta sig antingen framför föraren eller vid dennes vänstra sida.
Provet bedömes lägre, om hoppet ej är fritt, eller om återhopp sker utan kommando.

9. **Klätthopp över plank.** (Plankets höjd för segrarklass 1,2 meter, för övriga klasser 1,0 meter). Kommando »hopp-apport», Koeff. 3.

Hunden »sättes» vid förarens vänstra sida. Sedan av tävlingsledaren utlämnat föremål kastats över planket, skall hunden på kommando av föraren hoppa upp på och klättra över planket, hämta föremålet och utan kommando hoppa tillbaka, sätta sig framför eller bredvid föraren samt på kommando »loss» avlämna föremålet till föraren.

II. SKYDDS- OCH BEVAKNINGSPROV.

1 a. *Uppsökande av gömd person, (figurant). Kommando »revir», Koeff. 2.*

Inom av tävlingsledaren angivet område, där figuranten antages hava gömt sig, skall föraren gå i anvisad riktning varvid hunden skall framför honom i zig-zag genomgå (avstöva) området. Föraren äger rätt att därvid dirigera hunden medelst ljudsignaler eller armrörelser eller bådadera.

Rudi von Osterreddingen, 199 B.B., äg. Polis-kommissarie O. Amundsson, Stockholm.

På tävlingsledarens kommando gör föraren halt, varvid hunden fortsätter avstövningen.

Där naturliga gömställen saknas, skola minst tre dylika anordnas.

1 b. *Ståndskall för figuranten. Koeff. 3.*
Så snart hunden upptäckt figuranten, skall han stanna hos denne, tills föraren anländer och utan kommando giva ihållande ståndskall. På tillsägelse av tävlingsledaren skall föraren begiva sig till figuranten så fort som möjligt, tillsäga honom att komma fram ur sitt gömställe samt visitera honom på vapen eller dylikt. Om hunden under ståndskallet kretsar omkring figuranten,

värdesättes provet högre, om hunden hoppar upp på eller biter figuranten, värdesättes provet med 0.

2 a och 2 b. *Transport av figuranten. Kommando »fot», Koeff. 3.*

2 a. Föraren låter figuranten gå cirka 5 steg framför sig, varvid hunden antingen skall gå (tritt) vid förarens sida eller något framför honom.

2 b. På tävlingsledarens tillsägelse fortsättes transporten fram

Segeerhos Graff, 364 B.B., äg. Herr Henry Ebling, Stockholm.

mot domaren med figuranten på förarens vänstra sida och hunden mellan dem båda.

Provet värdesättes lägre, om hunden skäller under momenten 2 a och 2 b. Biter han figuranten, värdesättes det med 0.

2 c. *Överfall. Koeff. 3.*
På tillsägelse av tävlingsledaren överfaller figuranten föraren, varvid denne tager ett par steg tillbaka. Utan kommando tillbakavisar hunden överfallet genom kraftigt bett.

På tecken av tävlingsledaren skall figuranten stå orörlig. Hunden skall då utan särskilt kommando släppa figuranten.

Provet värdesättes lägre, om hunden först efter kommando eller tecken från föraren släpper figuranten eller om hunden angriper den stillastående figuranten. Biter hunden därvid denne under angreppet, värdesättes provet med 0.

3 a. *Ställande av flyende figurant. Prövning av hundens Slagfasthet. Kommando »revir», Koeff. 4.*

Efter det föraren avlämnat figuranten hos domare, går han på tillsägelse av tävlingsledaren ett stycke åt sidan, varvid figuranten på befallning av denne tager till flykten i annan riktning. När tävlingsledaren finner tidpunkten lämplig, uppmanas föraren att låta hunden »ställa» den flyende. När hunden upphimer figuranten, vänder denne sig om och söker med slag avvärja hundens angrepp. (Slag mot huvudet eller benen är strängt förbjudet.) Om hunden angriper genast eller först efter utnyttjandet av en blotta, värdesättes lika.

Efter tecken av tävlingsledaren skall figuranten stå orörlig, varvid hunden omedelbart skall upphöra med sitt angrepp. Skäller hunden, räknas detta icke såsom fel.

3 b. *Aterkallande från den ställda figuranten. Kommando »hit», Koeff. 3.*
Medelst kommando av föraren eller med ljudsignal återkallas hunden från den stillastående figuranten.

4. *Bevakning av figuranten. Kommando »pass upp», Koeff. 3.*

På kommando av föraren och utan att kommandoordet sedermera upprepas, skall hunden kvarstanna hos figuranten, även sedan föraren avlägsnat sig från honom och begivt sig till domaren, samt självständigt bevaka och vid behov »ställa» figuranten. Denne skall genom vänligt tilltal, nyttjande av kommandoord eller annorledes söka inverka på hunden.

Det räknas icke såsom fel, om hunden skäller eller anfäller.

5. *Skottfasthet. Koeff. 4.*

Sedan figuranten erhållit ett skjutvapen med lösa skott och föraren begivt sig till domarne, skall hunden bevaka figuranten såsom under föregående moment. När denne skjuter i luften, skall hunden omedelbart angripa honom och bita.

Sedan skottfastheten prövats, begiver sig föraren till hunden och kopplar honom.

Om hunden icke biter utan endast ger ståndskall eller kretsar omkring figuranten, värdesättes provet med 0. Biter hunden icke i den arm, som för vapnet, värdesättes provet lägre.

III. SAKSTÖVNING.

Avstövning av ett cirka 40x40 meter stort område. Kommando »sök», Koeff. 5.

Inom området skola 2 föremål (handske, portmonnä el. dyl., ej apportböck) utkastas. Sedan hunden, om föraren så önskar, erhållit vittring på sätt föraren bestämmer från den person, som utkastat föremålen, skall hunden på kommando genomgå området, rapportera föremålen och avlämna dem till föraren.

Föraren får välja den gränslinje för området, från vilket han med hänsyn till vindförhållanden m. m. vill dirigera hunden med delst kommandon, tillrop eller armrörelser. Begiver sig hunden utom gränsen för området, äger föraren rätt kalla hunden tillbaka inom detsamma.

Hunden skall finna bägge föremålen inom 5 minuter (för segrarklass 3 minuter). Finner hunden endast det ena, får provet ej värdesättas högre än med godkänd.

IV. SPARNING.

Fritt spår, 300 meter (för segrarklass 500 meter) med två rätta vinklar. Kommando »spår», Koeff. 4.

En för hunden obekant person, »spårläggaren», erhåller av tävlingsledaren ett med nummer eller annorledes kännetecknat föremål, går med detta, sedan det erhållit spårläggarens vittring, i av tävlingsledaren angiven riktning med i rät vinkel mot förut. Förelsesiktningen två gånger förändras i rät vinkel mot förut. Sedan han gått 300, resp. 500 meter från utgångspunkten, stannar han 1 minut, lägger föremålet mellan sina fötter och går därefter tillbaka i en vid bägge till domarne.

Det är förbjudet att gå tillbaka i samma spår eller i närheten av detsamma.

När spåret är minst 15 minuter (för segrarklass 30 minuter) gammalt giver föraren efter eget val hunden vittring från spårläggarens »fotavtryck» på av tävlingsledaren angiven punkt i spårets början eller från »hjälpföremål» med vittring från spårläggaren.

Föraren kvarstannar vid utgångspunkten och skall hunden avlämna föremålet till föraren.

V. VATTENARBETE.

Kommando »apport», Koeff. 3.

På kommando av föraren skall hunden från låg strand apportera ett i vattnet utkastat mindre föremål.

BEDÖMNINGSTABELL.

<i>I. Appellprov:</i>	
1. Linförlighet	1.
2. Fritt vid sidan	2.
3. Sittande	1.
4. Lägande	1.
5. Skällande på kommando	2.
6. Platsläggande i grupp	3.
7. Apportering	3.
8. Fritt hopp över 1 m. (segrarklass 1,2 m.) hög häck	3.
9. Klätterhopp över 1,5 m. (segrarklass 1,5 m.) högt plank efter apportering	3.
<i>I. Skydds- och bevakningsprov:</i>	
1 a. Uppsökande av figurant	2.
1 b. Ståndskall för figurant	3.
2 a och b. Transport av figurant	3.
2 c. Överfall	3.
3 a. Ställande av flyende figurant. Slagfasthetsprov.	4.
3 b. Återkallande från figurant	3.
4. Bevakning av figurant	3.
5. Skottfasthet	4.
	5.
<i>III. Sakstövning</i>	
<i>IV. Spårning</i>	4.
<i>V. Vattenarbete</i>	3.

De nya tävlingsstadgarna.

- 1) -----
 2) -----
- 3) Tävlingar äga rum med följande grupper och i enlighet med resp. grupp gällande prövningsordning:
 Grupp 1. Skyddshundsgrupp.
 2. (Spårhundsgrupp).
 3. Rapporthundsgrupp.
 4. (Sjukvårdshundsgrupp).

Inom varje grupp tävlas i följande klasser:

- a) Nybörjarklass
 - b) Öppen klass
 - c) Segrarklass
 - d) Championklass
- Hund äger icke rätt att på en och samma tävlingsdag deltaga i mer än en grupp och får under samma tävlan endast deltaga i en klass.
- Championtitel* tilldelas av Svenska Kennelklubben.
- 4) I tävling må ej deltaga:
 - a) Hund, som är blind, döv eller kastrerad.
 - b) Hund, vilken av domarnes ordförande icke anses uppfylla de billigaste fordringar på rasrenhet och typ.
 - c) Hund, som på grund av sjukdom eller skada icke kan av tävlingens veterinär godkännas.
 - d) Tik, som löper eller nyligen har löpt.
 Hundar, som enligt c) och d) förbjudas tävla, skola omedelbart bortföras från tävlingsplatsen.
 - 5) I klass, som begränsas av vunna pris, poäng eller betyg må ej hund tävla, om vilken fullständig uppgifter i sådant avseende saknas.
 - 6) Inbjudan till tävling skall genom styrelsen tillsändas klubbens samtliga medlemmar.
 Inbjudan skall innefatta uppgift om:
 - a) Ort och tid för tävlingen.
 - b) De grupper som tävlingen omfattar.
 - c) Nama å prisdomare och prisdomaresuppleanter, samt ordningsman och tävlingsfullmäktige.
 - d) Nama på tävlingsfullmäktige.
 - e) Priser.
 - f) Anmälningsdag och dag för efteranmälning, vilken ej får vara senare än dagen före tävling.
 - g) Till vem anmälning skall ske.
 - h) Avgifter.
 - 7) Styrelsen meddelar anmälda tävlande samlingsplats och samlingstid samt nödiga instruktioner.
 - 8) Anmälan till tävling skall innehålla uppgift om hundens namn, kön, ålder, ägare, förare, grupp och klass i vilken hunden skall tävla, samt så vitt möjligt uppgifter om uppfödare, härstamning och stamboksnummer.
 Anmälan skall innefatta förbindelse för den, som skall deltaga i tävlingen att underkasta sig för tävlingen gällande regler eller stadgar och skall åtföljas av bevitnad avskrift av certifikat från senast föregående tävling.

Har ändring gjorts i av hund fört buret namn, skall även det gamla namnet uppgivas.

9) Anmälningsavgift skall åtfölja anmälan vid äventyr, att eljest intet avseende fästes vid denna. Å avgiften utfärdas kvitto. Anmälningsavgiften återbäres icke, om hund av en eller annan anledning icke deltagit i tävlingen. Styrelsen äger dock återbetala anmälningsavgiften för anmäld tik, som börjat löpa.
 Styrelsen äger rätt att inställa tävling, när omständigheterna så påkalla, i vilket fall anmälningsavgiften återbetalas.

10) Styrelsen utses för varje tävling följande funktionärer: Tre domare av vilka en utses som ordförande, en fullmäktig och en ordningsman. För dessa funktionärer utses erforderligt antal suppleanter.

11) På tävlingsplatsen skola finnas tillgängliga stadgar, prövningsordning, instruktion för domare och ordningsman samt dessa tävlingsstadgar.

12) Förare skall ställa sig till ovillkorlig efteråtelse de anvisningar, som av domarnas ordförande eller ordningsmannen meddelas honom. Fogar sig förare icke i dessa anvisningar, kan han av fullmäktige uteslutas från tävlingen och av styrelsen diskvalificeras för kortare eller längre tid.

Att under pågående tävling äga hund är vid samma påförd förbudet. Så kallat "stackelhandsband" eller "rosenkrans" får icke användas vid tävling.

13) Om pris och utmärkelser gälla föreskrifterna i § 68—71 av Svenska Kennelklubbens stadgar.
 Hund, som uppnått betyget "Godkänd", erhåller beteckningen: Sk. H. för Skyddshund
 Sp. H. » Spårhund
 Rp. H. » Rapporthund
 Sj. H. » Sjukvårdshund
 Erhållen beteckning skall för vederbörande hund införas i Svenska Kennelklubbens stambok samt register.

14) Veterinärbesiktning skall äga rum omedelbart före tävlingsbörjan. Av veterinär ej godkända hundar skola avvisas. För sådana återbetalas ej erlagda anmälningsavgifter. Veterinärens beslut kan ej jävas eller överklagas.

15) Tävlingsordningen mellan hundarna i varje klass bestäms genom lottdragning inför ordningsmannen. Hundarna lottas för sig och tikarna för sig. Hundar tävla först, därefter tikar.

Efter lottdragningen uppgöres lista för varje grupp och klass, och uppföres å densamma hundarna före klass i två underavdelningar, en för hund och en för tik.

16) Hund, som tävlar, skall föras av ägaren eller hans ombud. Under pågående tävling får ombyte av förare icke äga rum.

17) Hund, som saknas vid veterinärbesiktning eller då hans nummer under tävlingen påropas, uteslutes från tävlingen, så vitt icke giltigt skal anföras, vilket av domarnas ordförande godkännes.

18) Bedömning sker efter poängberäkning och betyg enligt nedan och i vederbörlig bedömningstabell givna bestämmelser.
 Härvid åligger prisdomare, att för varje särskild hund anteckna det antal poäng, från 0 till 6, han anser att hunden i varje i gällande bedömningstabell upptagen färdighet gjort sig förtjänt av, på så sätt att

5—6 poäng betecknar betyget	"berömlig"
3—4 " " " "	"med beröm godkänd"
1—2 " " " "	"godkänd"
0 " " " "	"underkänd"

För den händelse särskilda förarepris utdelas, skall därjämte av prisdomarna göras anteckning om förarens sätt att framföra hunden, och betyg sätts för föraren enligt ovanstående skala.

19) Protest skall, för att kunna upptagas till behandling, senast en halv timme efter tävlingens slut ingivas skriftligen till fullmäktigen. Protest skall vara åtföljd av en protestavgift av kr. 10.— vilken summa återbetalas om protesten godkännes eller fullmäktigen så finner skäligt. Protest mot fullmäktiges domslut skall åtföljd av dubbel protestavgift skriftligen till styrelsen ingivas senast 24 timmar efter delgivningen, varefter styrelsens utslag meddelas dels genom skrivelse till den klagande, dels genom publicerande i S. K. K:s tidskrift.

20) Det åligger styrelsen att senast en vecka efter tävling utfärdade certifikat till resp. ägare över de resultat vederbörande hund vunnit på tävlingen. Certifikatet skall innehålla uppgift om hundens namn, kön, ålder och stamboksnummer, ägare och förare, klass i vilken hunden tävlat, det antal poäng hunden erhållit, samt den klass i vilken hunden äger tävla vid nästa tävling.

21) Det åligger fullmäktigen att såsom styrelsens representant bevesta tävlingen från början till slut, samt att emottaga och avgöra till honom ingivna protester.

22) I händelse av otjänlig väderlek äga domarna rätt inställa vattenarbetet.

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER FÖR:

1) SKYDDSHUNDSGRUPP. För att erhålla pris fordras i *Nyborjarklass* och *Oppen klass* att hava uppnått minst 50 poäng och i *Segrorklass* minst 168 poäng samt att hava uppnått godkänt betyg i ettdera av momenten sakstövning och spårning ävensom att icke hava bedömts med betyget »0» i momentet skottfasthet.

I *Nyborjarklass* tävlar hund, vilken icke tidigare tävlat eller icke blivit godkänd som brukshund d. v. s. å erkänd tävling icke uppnått 56 poäng resp. 53 poäng därest vattenarbete icke ingår i tävlingen.

I *Oppen klass* tävlar godkänd brukshund, som vid erkänd tävling icke uppnått 168 poäng resp. 159 poäng därest vattenarbete icke ingår i tävlingen.

I *Segrorklass* tävlar godkänd brukshund, som vid erkänd tävling i *Oppen klass* uppnått 168 poäng, resp. 159 poäng, eller därutöver.

I *Championklass* tävlar godkänd brukshund, som vid erkänd tävling i *Segrorklass* erhållit tre första pris. För erhållande av pris i *Championklass* fordras att hava uppnått minst 168 resp. 159 poäng samt att icke hava betyget »0» i vare sig sakstövning, spårning eller skottfasthet.

2) SPÄRHUNDSGRUPP	Enligt resp. prövnings-
ordningar.
3) RAPPORTHUNDSGRUPP	
4) SJUKVÅRDHUNDSGRUPP	

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN har inlett officiell förbindelse med Amerikanska Schäferhundklubben »The Shepherd Dog Club of America». Denna, vilken torde vara en av världens starkaste schäferhundsorganisationer, har sitt säte i New York samt lokalklubbar i olika stater. Klubbens organ, »The Shepherd Dog», utkommer en gång i månaden och är f. ö. en verkligt förtämlig publikation. Då våra läsare torde vara intresserade av huru schäferhunden har det i Amerika, komma vi att i ett följande nummer av tidskriften lämna några meddelanden från ovannämnda organisations stora arbetsfält.

FOTOGRAF UNO FRIBERG, Götugatan 97¹, meddelar att han avsätter 10 % att användas till inköp av priser till klubbens tävlingar och utställningar.

Södertäljehundarna i tävlan.

Södertälje lokalavdelning av Svenska Schäferhundklubben, som redan varit i verksamhet ett par år, höll den 13 jan. vid Ritorp tävling med sina hundar. Trots det kalla och blåsiga väderet hade tävlingsdeltagarna mangrant infunnit sig och man märkte att avdelningen ämnade slå ett verkligt slag. För de utmärkte arrangemangen svarade avdelningens energiske och intresserade ordförande, målare Carl Nygren.

Tio hundar i tre klasser konkurrerade, fem i skyddshundsklass, fyra i appellklass och en som rapporthund.

Vad skyddshundarna beträffar, adagalade dessa en riktig uppfattning om sin uppgift — den att försvara i mån av behov, men att annars vara fromma och lätta att behandla.

Bästa hund var »Buck», ägare polisman Löfgren, Södertälje. Som god tvåa kom Peggy, ägare A. Torberg, trea och fyra blevo resp. Zurry, ägare E. Hultman, Speij, ägare S. Nilsson.

I appellklassen som omfattade endast de yngre hundarna, fick prislistan följande utseende: 1) Roy, ägare L. Johanson, 2) Kenby, ägare W. Anderson, 3) Donar, ägare B. Thorberg.

En utmärkt god rapporthund var Dolly, ägare herr S. Karlsson. Dolly gjorde sina saker verkligt bra och torde följaktligen komma att vid deltagande i en ev. tävling beläggas en av de främsta platserna.

Såsom domare fungerade dir. E. Skaar, hr A. Hellgren och fru D. Torén, Stockholm. Ledare av tävlingen var polisman Stom, Stockholm.

KENNELNOTISER.

Schäfertiken Hella av Treu, S. K. K. S. 28 A.A., parades den 27 nov. 1928 med Rudi von Osterweddingen, S. K. K. S. 199 B.B.

Hedens Daisy, 361 B.B., ägare överbrandmästare H. Magnusson, Fagersjö, har parats med Segerbos Graff, 346 B.B., ägare bokbindare Henry Ebling, Stockholm.

Champion Nyla, 959 X, ägare polisman Mårtensson, Västerås, födde den 23 januari 7 valpar (3 + 4) e. Abbo (Hains) von Mariehe, 381 X, ägare fru Irma Egnell, Stockholm.

Raja, 38 B.B., ägare fotograf Uno Friberg, Stockholm, födde den 20 januari 2 valpar (2 + 0) e. Rudi von Osterweddingen, ägare poliskommissarie Oscar Amundsson, Stockholm.

FRAGOR OCH SVAR

Under denna rubrik kommer av medlemmarna insända frågor att såvitt möjligt utsträckt besvaras. Givetvis gäller detta endast sådana av mera allmän intresse, såsom t. ex. rörande dressyr, hundens behandling i allmänhet, klubbangelägenheter m. m. Även komma frågor av veterinär art att så vitt möjligt besvaras. De vilka av en eller annan anledning icke kunna införas besvaras såsom hitills pr. post.

Fråga. Om min valp dödar kycklingar, vad skall jag då göra?

Svar. Bind kycklingen om halsen på honom och stäng in honom i höns huset ett dygn.

Fråga. Skall jag bada min hund mer än två gånger i veckan?

Svar. Nej, högst ett par gånger under hela vintern. Sommartid ingår det i schäferens normala program att bada och simma.

Fråga. Behöver jag borsta tänderna på min schäfervalp?

Svar. Hittills har det inte ansetts nödvändigt att borsta schäfervalparnas mjölkänder men i den utländska facklitteraturen har stätt vissa uppgifter om en för dessa tänder avpassad tandkräm, som efter hemligt recept lär tillverkas i ett nunnekloster i Elsass. Den lär framställas av nio medicinalväxter och betinga ett pris per mindre tub av 1000 kr., vilken med frekvens av två gånger om dagen torde beräknas räcka en vecka.

Fråga. Skall man och i så fall hur ofta borsta sin hund?

Svar. Schäfern sköter sin päls bäst själv. Vid härfällningen bör man dock ur renlighetssynpunkt ryta honom. Finnes det ej möjlighet till simning sommartid skadar det inte att damma ur pälsen med borste ett par gånger i veckan.

Fråga. Varför har schäferhunden uppstått svans?

Svar. Schäferhunden har icke uppstått svans, utan tvärtom! Om schäferväns hund har sådan svans, tillråda vi att fråga efter på Veterinärinstitutet, om de kunna vända den.

Schäfertiken Goda v. Jahnkes Håk, S.Z. 150896, äg. revisionschef O. Saxlund, Oslo, födde den 17 jan. 29 sex valpar (3 + 3) e. Leipt av Bali, äg. styckjunkare A. Hallin, Stockholm.

Schäfertiken Ulla, 379 B.B., äg. fru Dordi Sandström, Ulriksdal, födde den 2 jan. tre valpar (1 + 2) e. Leipt av Bali, äg. styckjunkare A. Hallin, Stockholm.

Hella av Treu födde den 26 jan. 1929 sex valpar (4 + 2) e. Rudi von Osterweddingen.

Hedens Daisy, 361 B.B., ägare överbrandmästare H. Magnusson, Fagersjö, födde den 13 mars 4 valpar (2 + 2) efter Segerbos Graff, 346 B.B.

Tatty av Orleans, 374 B.B., ägare herr A. E. Edström, Stockholm, parades den 13 mars med Robin, ägare polisman E. A. Bergström, Stockholm.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE

består av följande personer: Ordförande: direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, tel. 17330. Vice ordförande och kassör: styckjunkare A. Hallin, Kungl. Svea artillerireg. Sekreterare: herr Arthur Bodin, Östermalmsgatan 28, tel. 71261. Övriga ledamöter: fru Dagvy Torén, Uggleviksgatan 4, proffs G. Forsell, Kungl. Veterinärhögskolan, och polisman C. A. Hedström, herr Torsten Herrlin, Svedenborgsgatan 4 A (klubbansläre), herr A. Brandt, Repslagargatan 12 samt målaremästare Carl Nygren, Södertälje.

KLUBBENS ADDRESS

är Östermalmsgatan 28, Stockholm.

SEKRETERAREN

träffas pr. tel. 71261 säkrast 5.30—6.30 e. m. och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr. post.

AVELSRÅDET

består av direktör E. Skaar, fru D. Torén och polisman C. A. Hedström.

POSTKONTO

Klubbens postkonto har nummer 3187. De medlemmar, som önska erlagga års- eller andra avgifter, kunna lämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR.

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEDLEMSAVGIFT OCH INTRÄDE.

Årsavgiften är kr. 5.—. Anmälan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

FÖRSÄKRINGSBOLAGET

meddelar
OLYCKSFALL,
SJUK, ANSVAR,
AUTOMOBIL,
INBROTTS,
m. fl. slag av försäkringar.
Driftiga ombud antagas.

HOLMIA

HUVUDKONTOR:
Stockholm, Sveavägen 31.
TEL. 17327, 2442.

Uno Fribergs

Porträttateljé
och
Damfrisering

GOTGATAN 97, 1 tr.
Sö. 4932.

Brudar klädas och
fotograferas.

A. HELGREN

Elektrisk Armatur och
Glödlampor

Tel. Sö. 12792

SKANEGATAN 87

P. A. OLSSONS BOKTR., STOLM 1922

VÄRGÅRDA HUNDMJÖL

Värgårda Hundmjöl är ett fullt färdigt normalfoder,
bestående av ängpreparerat havremjöl med tillsats av
animaliskt ämne. — Värgårda Hundmjöl håller hundar
i utmärkt kondition, fortäres med begärlighet och giver
gott hull samt en glänsande härem. — Begär prospekt
och offert från

VÄRGÅRDA HAVREGRYNSKVARN
VÄRGÅRDA

PÅLSATELJÉN

37 MÄSTERSAMUELSGATAN 37
HORNET AV MALMSKILLNADSGATAN
STOCKHOLM

Blåräv
Silverräv
Mongolisk räv
Röd räv
Färgad räv
Skogsmård
Stenmård

Prima varor.
Lägsta möjliga priser.

INNEHAVARE:
TELEFON: ALBERT STRIDSBERG TELEFON:
Norra 11585 Korsnär 12241

SEGERBOS GRAFF

S. K. K. S. 364 B. B., av Sv. Sch. K:s avelsråd
godkänd avelshund, står till förtogande för
lämpliga tikar.

HENRY ELBLING
GOTGATAN 32 B, STOCKHOLM.